

НАШЕЩЕ БУДИТЕЛЪ

АБОНАМЕНТЪ:
за година 50 лева,
предплатени на
два пжти.

СЕДМИЧЕНЪ ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ХРИСТИЯНСКА ПРОСВѢТА И ИНФОРМАЦИЯ.

Всички ржкописи и сумки да се изпращатъ до редактора свещ. Д. ПАПВАСИЛЕВЪ-ШУМЕНЪ.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ:
се плаща по 1 левъ
на кв. см.

БРОЯ 1 левъ.

Мектарий, Черновишки архиепископъ и митрополитъ на Буковина.

ХРИСТОСЪ ВОСКРЕСЕ!

Възлюблени,

Ето денътъ на Възкресение-то на нашия Господъ Исуса Христа пакъ ни просвѣщава! Ето великиятъ день за Христа отново ни радва и развеселява! И така, прочее, елате всички да приемоте свѣтлина и да се просвѣтите! Радвайте се и се веселете, че много любимиятъ Женихъ, Господъ нашъ Исусъ Христосъ, възкръсна отъ мъртвитѣ и на онѣзи въ гробоветѣ подари животъ!

Елате всички и се веселете, защото този е денътъ, който е сътворилъ Господъ, за да се радваме и веселимъ въ него! Елате да се обнемемъ единъ другъ съ християнския поздравъ: *Христосъ възкресе!*

Възлюблени! Светото възкресение на нашия Спасителъ Исуса Христа е фактъ истински, удостоверенъ исторически и научно.

Исторически е удостоверенъ отъ свидетели, както се доказва всѣки фактъ. Главенъ свидетелъ е св. апостолъ Павелъ. Тоя ученъ еврейнъ бѣше най-буйниятъ и непримиримъ врагъ на Христа и на ученицитѣ му. Чрезъ едно чудо той стана християнинъ и после апостолъ. За това той говори въ посланията си следното: „Напомнямъ ви, братя, евангелието, което ви благовестихъ, което и приехте и въ което стоите и което е, че Христосъ умрѣ за грѣховетѣ ни, споредъ Писанията, че Той бѣ погребенъ и на третия день възкръсна, споредъ Писанията, и че се яви на Кифа и следъ това на единадесетъ; после се яви на повече отъ петстотинъ братя наведнажъ, отъ които повечето сж живи до днесъ, а нѣкои починаха; после се яви на Иакова, следъ това на всички апостоли. Най-после отъ всички яви се и на мене, като на нѣкой извергъ. Защото азъ съмъ най-малкиятъ отъ апостолитѣ и не съмъ достоенъ да се нарека апостолъ, понеже гонихъ Църквата Божия“ (1. Кор. 15: 1—10).

Ето историческото доказателство, направено отъ свидетели, както се доказва всѣка друга случка. Това говори св. апостолъ Павелъ, който бѣше свидетелъ на събитията отъ онѣзи времена и който ни привежда и други свидетели, които Го видѣха, че възкръсна.

Но и научно този фактъ е обяснимъ, и символично въ природата става явление, което можемъ да сравнимъ съ възкресение отъ мъртвитѣ. Това е семето, което орачътъ хвърля въ земята. Орачътъ го хвърля въ земята съ надежда на Бога, че то ще стори плодъ. Не минава много време и семето, хвърлено подъ земята, пониква, раззеленява се, става нива и люлѣна отъ вѣтра, се движи на голѣми вълни отъ класове. Така и тѣлото Исусово престоя въ земята три дни и после възкръсна полж-чезарно и свѣтло, прославлено и божествено.

Апостолитѣ, опечалени преди смъртта, и вѣрващи въ Него, смазани духомъ и отчаяни, получили следъ три дни вестъта, че Христосъ възкръсна и се зарадваха, както се радва орачътъ, когато види семето, показало се отъ земята.

Възлюблени! Ние, християнитѣ, сме увѣрени, че Христосъ възкръсна отъ мъртвитѣ. Затова вие дойдохте въ св. храмъ, кждето се известява и кждето отъ години се повтаря вестъта, че Христосъ възкръсна.

Елате всички да се възрадваме и веселимъ. Елате да потърсимъ Христа и да му се поклонимъ. Когато Мария Магдалина и другата Мария дойдоха да видятъ гроба, попита ги ангелътъ до гроба: „Вие търсите Исуса Назореца“ и веднага отговори: „Той възкръсна, нѣма Го тукъ“ (Марк. 16:4). Така и вие, възлюблени християни, идете всички въ църква днесъ, на Св. Пасха, за да търсите Христа. И добре е, то е знакъ, че идете да търсите Христа. Христосъ е благъ; Той дарява блага на душиитѣ ни. Христосъ е кротъкъ и Той ни милва. Христосъ е милостивъ и Той съчувствува на всички. Търсете Христа непрестанно. Вие търсите Христа тукъ въ църквата. И азъ ви отговарямъ: да, Той е тукъ въ църквата, кждето вие Го търсите. Търсете Го непрестанно и вие ще Го намѣрите. Не Го търсете само тукъ, а Го търсете навсѣкжде. И не Го търсете само днесъ, а Го търсете всѣкога. Стремете се да се съедините съ Него! Съ думитѣ на ангела ви питамъ и азъ: вие дойдохте да търсите Христа? Отговарямъ ви: Той не е тукъ, както казватъ нѣкои; Той не е тукъ, мъртавъ. Той е тукъ, но е живъ и живѣе въ нашитѣ души, ако тѣ сж християнски.

Христосъ е въ душиитѣ ви, ако вие сте добри, и Той всѣкога ви зове къмъ Себе Си и иска вашитѣ дѣла. Колко болни ни очакватъ да отиде нѣкой и да имъ помогне! Христосъ ни зове при леглото на болния и казва: помогни му, защото за единъ, като тоя, ще се каже на последния сждъ: боленъ бѣхъ и ме потърсихте. И при колко сираци по майки и баща, въ нужда и мизерия, Христосъ ни вика, казвайки ни: „което направите на едно отъ тия, на Мене го направихте“. Вдовици, инвалиди, старци, немощни, всички очакватъ помощъ отъ християнитѣ. Да имаме предвидъ думитѣ на Писанието: „чисто благочестие предъ Отца е да пригледвашъ сираци и вдовици въ тѣхнитѣ скърби“ (Иак. 1:27).

Тежестъта на живота, бедитѣ отъ внезапната война и колко лишения, колко болести, колко страдания се изсипаха върху нашитѣ братя! Затова на Бога е по-приятно, ако утешимъ тѣзи отрудени и обременени хора, ако отидемъ при

тѣхъ съ любовъ. За да сторимъ това, не е нужно да имаме богатства, а — добра душа, кротъкъ и милъ погледъ, защото една добра дума за страдащия е балсамъ за раната му.

Затова нека облекчаваме страданията на нашитѣ братя, при лишения и болести, съ съветъ и, по-трайно, съ нашия даръ. „Който има две дрехи, нека даде едната онму, който нѣма; и който има храна, нека прави сжщото“ (Лук. 3:11).

Ние ще чувствуваме по-голѣма радостъ, ако дадемъ днесъ милостиня, ако облекчимъ страданията и лишенията съ нашия даръ. Милостинята заличава грѣхове, а грѣхове имаме всички. И премждрия Исусъ Сираховъ казва: „Вода угася огненъ пламъкъ, и милостиня грѣхове очисти“ (3:30).

Възлюблени, вие дойдохте въ църква да се просвѣтите и да се възрадваме отъ радостната вестъ за Възкресение Христово. Христосъ възкресе! Да възкръсне Христосъ и въ вашитѣ души! Вие последвахте зова на камбанитѣ, идвайки въ църква. Сега последвайте зова на Христа и си идете у дома и се веселете въ семейния кжтъ! Радвайте се съ истинска радостъ, но създайте радостъ на опечаленитѣ и нещастнитѣ. Вижте, какъ сте застанали днесъ на едно мѣсто, като най-добри братя, единъ до другъ. Така, както днесъ, нито единъ добъръ християнинъ да не е тжженъ, нито наскърбенъ, нито единъ да не завижда, нито да клевети, а всички да

Великата нощъ.

Като утеха сладка всрѣдъ нощта, камбаненъ звънъ се носи низъ полята съ ликуващата пѣсенъ за Христа и трепката пламъчета въ тъмнината.

Блажена, богомолна радостъ грѣй на клети и честити по лицата, надежда сладка се въ гърдитѣ лѣй съ неугасимъ лжчъ буди тя сърдцата.

И все по-сладко трепка пѣсенъта, прелива всрѣдъ тържествено мълчание, криле разперила въ мигъ любовта: и нѣма болка, ни скръбъ, ни страдание.

О, богомолна нощъ, о часъ великъ, Блажена нощъ, да бѣше ти безкрайна, тогазъ на Родината скръбний ликъ въ любовъ и миръ сиялъ би вѣчно, трайно.

Великъ день
1928 г.

Хр. Стоянова.

сж изпълнени съ радостъ, всички да сж добри единъ за другъ, всички добро да гворятъ, всички да бждатъ весели, защото святъ и хубавъ е тоя день на Възкресение!

Господи, Господи, направи, че тоя свѣтъ и хубавъ день, тоя пѣленъ съ любовъ и радостъ, да стане постоянно съ вѣрнитѣ Ти. Светиятъ Духъ на тия дни, който прави всички ни по-добри и миролюбиви, да пребждва съ всички васъ!

Молейки за това Предобрия Богъ, азъ, вашия архиепископъ и митрополитъ (пастиръ), ви пожелавамъ, възлюблени християни, щасливи празници. „Христосъ възкресе!“

Отъ ромжнски: Д.

Великата седмица.

На великия понеделникъ.

Въ великия понеделникъ се въпоменава евангелската изсѣхнала смоковница.

Колко прилича тая картина на бедната наша душа! Какъ често си спомняме за тоя чуденъ евангелски разказъ!

Душе моя! Ти си бедна отъ къмъ добродетели, лишена отъ благочестие. Едни само зелени листи. . . Само една външна красота. . . Какъ тогава не ще те осжди Христосъ?! . . . Какъ не ще изсѣкнешъ ти заедно съ древнитѣ фарисеи?!

Стресни се, душе моя, и повикай къмъ Господа, който те е създалъ по своя образъ и подобие: „Спасителю мой, виждамъ твоя великолепенъ чертогъ, но нѣмамъ одежди да вляза въ него; Подателю на свѣтлината избѣди обляклото на моята душа и ме спаси!“

На великия вторникъ.

Въ евангелското четиво на великия вторникъ особено силно впечатление произвежда на душата Христовата притча за десетѣ девици. . .

У еврейтъ обичай било младоженецътъ въ сватбения день да отива въ дома на невѣстата. Тукъ по заведение редъ трѣбвало да го посрещнатъ съ запалени свѣтилници другарки на невѣстата. Тѣ въвеждали младоженеца въ невѣстинитѣ покои, а отъ тукъ вече младоженецътъ, заедно

съ невѣстата отивалъ въ своя домъ на брачно угощение и въвеждалъ съ нея и нейнитѣ другарки. Следъ това вратитѣ се затваряли и закъснѣлитѣ непускали вътре.

Въ притчата се казва, че на петъ отъ девицитѣ нестигнало масло въ свѣтилицитѣ. Трѣбвало да отидатъ да си купятъ. Но било вече късно. До като се върнатъ, младоженецътъ дошелъ и глупавитѣ девици оснанали вѣнъ отъ брачния чертогъ.

Не така ли обикновено живѣе човѣкъ? . . . „Ще успѣя да си набавя елей — добри дѣла“, си казваме. Но небесното правосъдие не чака. Младоженецътъ ще дойде късно презъ нощта, . . . Готовитѣ ще влязатъ съ Него, а за глупавитѣ ще се затворятъ вратитѣ на Христовия чертогъ: „не ви зная“

Душе моя, „Ето младоженецътъ иде посрѣдъ нощъ и блаженъ е оня слуга, когото Той завари буденъ“. . .

На Великата срѣда.

Велика срѣда. Христосъ не отишелъ вече въ Иерусалимъ, както въ понеделника и вторника. Той останалъ въ Витания, въ дома на Симона прокажения. Тукъ трѣбвало да се извърши знаменателното събитие въ неговия животъ — приготвянето Му къмъ погребение.

Колко чудно е било устроено всичко въ живота на Бого-

човѣка, даже и най-малкиятъ и незначителни на гледъ нѣща и събития, каквото е, напр. неговото приготвяне къмъ погребение. . .

Това било извършено въ великата срѣда, на вечерята въ дома на Симона прокажения. Тамъ на вечерята една блаженна жена, до тогава голѣма грѣшница, а следъ това велика праведница, извършила надъ Исуса Христа приготвянето Му къмъ погребение.

Колко е назидателенъ за християнското сърдце примѣра на тая жена! Св. Църква така я възпѣва: „Какъ нѣкога, подналата въ много грѣхове жена, като узнала Твоео божество, вземайки длжността на мироносица. . . Те помазала.“ Нея ублажавалъ и самъ Христосъ, когато запретилъ да я беспокоятъ съ забележката, че по-добре би било да се продаде мирото и паритѣ да се раздадатъ на бедни. „Защо беспокоите жената, казалъ Той, добро дѣло извърши. . . Като излѣ това миро на Моето тѣло, тя Ме приготви за погребение“.

Така и това дѣло, — приготвянето къмъ погребение, споредъ юдейския обичай, — било предвидено въ живота на Христа. Това, що не можело да се извърши на своето време поради настъпване сжботата и отъ страхъ предъ юдеитѣ, — било направено предварително три дни преди смъртта.

А каква награда очаквала тая, която извършила това дѣло! „Истина ви казвамъ, прибавилъ И. Христосъ, кждето и да се проповѣдва това Евангелие по цѣлѣ свѣтъ, ще се каже за нейнъ споменъ и това, що тя направи“.

Каква висока честъ! Каква голѣма награда! Колко много хора подражаватъ на нечестие на тая жена, а колко малко — на нейнитѣ добродетели!

Ева първа познала грѣха, а дъщерята Евина първа почувствувала чрезъ сърдцето си Божеството. Нека се поучатъ отъ това Евинитѣ дъщери. Да побързатъ съ придобиването мисията на мироносицитѣ!

На Великия четвъртъкъ.

Да, чертогътъ е вече готовъ. Близко е денътъ, когато храмоветѣ ще бждатъ освѣтлени по-вече и по-радостно откол-

кото за брачното тържество. Младоженецът иска да празнува своето тържество, деня на възкресението си. И почват вече хората да се готвят за тържеството. Колко много грижи, тичане, суетеност! Тук готвят накит за . . . двореца. Бързатъ . . . 17 часа въ денонощие момичета хабятъ очи надъ шева. Нуженъ е свѣтълъ накитъ.

На друго мѣсто готвятъ се да украсятъ „своитѣ чертози“ за посрещане Възкрѣсналия.

Магазинитѣ, пишепродавницитѣ, месарницитѣ—пълни съ народъ.

Но други одежди? Друга подготовка?

Не такива желае Младоженецътъ въ небесния чертогъ. Нему сж нуждни незлобиви души, чиста съвестъ, чисти сърдца, всепрощение, миролюбие, любовъ. А тѣхъ нѣма! За тѣхъ никой не се интересува.

„Омийте се, очистете се. . . Пригответе се, ако искате възкресението да бжде радостно а не скучно, да не се засрамите въ чертога на младоженеца“.

Ний видѣхме веднажъ жена, блѣстяща отъ брилянти, въ свѣтли дрехи, отъ далечъ ярки като пролѣтъ. Навѣрно „невѣста“ или „госпожица“. Но ето тя се обърна . . . Оказа се 70-годишна сбърчена баба.

Сжщо такива сме ний съ предпраздничнитѣ приготовления.

„Злато надъ мъртавици. . . Червенина надъ гробове“—ето какво представлява това наше стремление да украсяваме вънъ и вътре домоветѣ, покъщницата и себе си предъ празниците, когато за душитѣ сж необходими нови одежди.

Да, чертогътъ е украсенъ, но одежди нѣма. И нѣма съ какво да се влѣзе въ радостта на Господа.

Избѣли, Господи, облеклото на моята душа!

Предъ плащаницата

(Въ потѣкъ).

Да застанемъ около тоя гробъ и да погледнемъ кой е тоя Мъртвецъ, тѣй жестоко измъченъ. Вгледайте се; главата му е изранена, ржцетъ и нозетъ пронизани, реброто прободено и цѣлото тѣло покрито съ кръвъ.

Какво ужасно зрелище предъ нашитѣ очи! За какво Той претърпѣлъ такива тежки мъки? Не бѣше ли той ходатай за нашето спасение? Не Той ли даваше на слѣпитъ зрение, на хромитѣ прохождение, на болнитѣ изцѣление, на мъртвитѣ възкресение! И какво? За всичко това Той получава отъ

облагодетелствуванитѣ презрение, приковане и рани.

Възлюблени! Язикътъ нѣмѣ, кръвта замръзва при вида на Сждията на вселената въ гроба. Наистина „да млъкне всѣка човѣшка плътъ, да стои съ страхъ и трепетъ нищо земно да не си спомня, защото Царя на царетѣ и Господаря на господаритѣ“, невмѣстимия въ небесата се полага въ малкъ и тѣсенъ гробъ.

Нека не приказваме много, но да припадне и да разцѣлуваме тия пречисти рани, причинени Му отъ нашитѣ грѣхове и всѣки изъ дълбочината на душата си да извика: „Милосърдни Господи, Сладка и Спасителна моя Свѣтлина, дай ми да видя всичката голота на моята душа; открий предъ мене безчисленото множество мои злини, съ които толкова време азъ Те оскърбявамъ; смекчи моето каменно сърдце, дай ми изобилни сълзи, съ които да мога да омия грѣховетѣ си! Аминъ“.

На Великата сжбота.

Трѣбва ли да говоря днесъ, братя? Нужно ли е да беседвамъ днесъ? Необходимо ли е да проповѣдвамъ? Какъ да говоря, когато Синътъ Божий замлъкна? Остава само да се каже: „Да млъкне всѣка човѣшка плътъ и да стои съ страхъ и трепетъ!“ Остава само да млчимъ, да въздишаме само да плачемъ и се ужасяваме. Синътъ Божий въ гроба! Господаря на небето и земята разпънатъ на кръста, снетъ отъ него и погребанъ въ гроба! Земята сепотърсила камънитѣ се разпукали, слънцето потъмняло. . . Стресни се сега и ти, човѣшко сърдце! . . . Опечали се и ти човѣшка душо! . . . Плачете християни! Плачете при гроба на Господа своя Спасителъ! Скръшете се за грѣховетѣ и ги отхвърлете отъ себе си за винаги. Съ горко ридание изповѣдайте своитѣ грѣхове предъ гроба на Спасителя! . . . Да се съберемъ, братя, при смъртния одъръ на своя Изкупителъ да го оградимъ, да паднемъ предъ Него и да възкликнемъ отъ дълбочината на душата и сърдцето си: Господи, прости ни, прости нашитѣ велики и ужасни предъ Тебе грѣхове! Ний потъваме въ морето на суетата и въ мръжитъ на грѣха. Премилосърдни, прости Своята ржка къмъ насъ погнѣващитѣ! Приеми Господи нашитѣ сълзи, проливани днесъ при Твоя гробъ, вмѣсто драгоценно миро и нашитѣ въздишки, вмѣсто благоухания! Аминъ.

Юда.

Отдавна бѣше минала полунощ. Черни облаци се трупаха по небето. Тукъ-таме проблѣснѣше уединена звезда и бързо пакъ се затулѣше. Следъ дневния глъчъ и вой, тежка падна надъ земята нощната тишина, като че искаше да заличи паметта отъ бѣсни викове, които бѣха оглушавали въздуха.

Той се катерѣше съ мжка по стрѣмния пѣтъ. Самъ, увитъ съ широка плащъ, съ глава, обрелена на гърдитѣ, той се спираше на всѣка минута, замисляше се, заслушваше се озѣрташе се плахо наоколо и пакъ подемахъ пѣтъ си нагоре. Умора странна го душеше. Чинѣше му се на всѣка стѣпка, че долита отъ нѣкъде потаенъ гласъ, и мърнаха му се внезапно непознати образи. Всѣко камъче, въ което се спѣраха краката му, го раз-

треперваше. Често той се слагаше на земята, като да се боеше, че нѣкой го е съгледалъ, и следъ като успѣеше да надвие на страха, отбиваше се още повече на страна и пакъ съ плахи крачки трѣгваше напредъ.

Защото това бѣше страшниятъ пѣтъ къмъ Голгота.

И той отбѣгваше оттамъ, дето бѣше миналъ мжченикътъ, прегърбенъ подъ тежкия кръстъ, сподиренъ отъ бѣсната тѣлпа, която викаше по него.

Нему се чинѣше, че ще чуе тия охкания, които Исусъ бѣше посѣлъ по мжченическия си пѣтъ. По тоя пѣтъ той бѣше падалъ, бѣше плакалъ. Земята чинѣше му се сега, когато безъ свидетелъ стои предъ небето, което се разстила надъ нея, ще заговори да каже всичко, що бѣше изстрадалъ, додето иде до мѣстото на наказанието.

И той вървѣше по стѣмния каменистъ пѣтъ.

И ето изведнажъ, на завоя на една пѣтека, която заприщяха съборени камѣнаци предъ него недадече подадохъ се тритѣ кръста, и очитѣ му веднага отидоха къмъ Оногова, когото търсѣше.

Нозетъ му се подкосиха, сърдцето му прималѣ: като престана да тупа, шеметъ зави главата му. Той усѣти, като че въ тая минута ще падне и ще предаде духъ, и при това той пакъ потегли напредъ, прикованъ въ страшното видение.

Той Го виждаше на кръста такъвъ, какъвто Го бѣше позналъ отъ първия день, когато съ кротостта си бѣше го подигналъ по волята си. Тия мжки, които сѣщаше, че изпитва сега, озаряваха го съ нова мощъ.

Внезапно единъ гласъ се чу. Това бѣше гласътъ на единъ отъ стражаритѣ.

— Спри! Кой си ти и къде отивашъ? — викаше сражати, но той, като да не чуеше и като да не видѣше копие, съ което му преграждаха пѣтъ, — вървѣше напредъ.

— Остави, остави да ида при Него! извика той съ гласъ, койго бѣше тѣй страшенъ и повелителенъ, щото стражарѣтъ незапно се спрѣ и смутено взе да гледа.

И Юда пристѣпи по-близу. Трѣпки го побиха изведнажъ, и той спрѣ. Небето се покри съ облаци черни, каквито никоя нощъ не е виждала. Въ тая тъмнина кръстътъ се отдѣли ясенъ, и тѣлото на Христа, увиснало на него, свѣтна като да бѣ го озарила невидима свѣтлина. И мжченикътъ издигна очитѣ си, и благъ, кротъкъ погледъ устреми въ него. Юда гледаше въ него, той го бѣше позналъ, и той видѣ, че устнитѣ Му трепнаха и той чу думи, които пробиха тъмнината и стигнаха до него.

Проповѣдь.

Великденскитѣ дни трѣбваше да прекараме въ село Ляхово, Демиръ-Хисарско. До Великденъ оставаха само нѣколко дни, а пѣкъ азъ искахъ да издадемъ за тогава два броя отъ вестника: освенъ речовния, единъ извънреденъ, Великденски. Ние почнахме трескава работа, като използвахме дори невъзможния очеркъ на учителя. Въ пѣтъкъ всичко бѣ привършено и въ сжбота се затѣкахме да посрещнемъ Великденъ.

Измити, пригладени, ние се преоблѣкохме и се преобразихме: Мицо взе селски дрехи които тѣмко подхождаха на русото му едро лице; азъ пѣкъ надѣнахъ едни стари дрехи на учителя. Обущата, нѣкакви полупеци, бѣха цѣли лодки, и азъ трѣбваше да ги попълня съ хартия, за да не изпадатъ отъ нозетѣ ми.

Така нагиздени ние бѣхме готови за ролята, която щѣхме да изиграемъ: Мицо—кираджия, мой водачъ, а пѣкъ азъ—учитель, който си отива дома по ваканцията, закъснѣли изъ пѣтъ. И къмъ полунощъ, щомъ удари клепалото, ето ни въ Божия храмъ, като всички мирни християни.

Малката църква бѣше вече пълна съ богомолци. Додето ние заехме мѣстата около аналоя, учителътъ се разходи по всички жгли и пусна баснята за изостаналия учителъ—да удовлетвори любопитството на селянитѣ, които ни гледаха отъ всички страни.

Попѣтъ и пѣвцитѣ възгласиха три пѣти: „Христосъ възкресе“ и азъ се изтѣмнихъ на

Исусъ му казваше, че го прощава и го молѣше да иде при Него.

Но той неможа да пристѣпи повече и падна по лице на земята.

Стражата захвана изново да му вика: „Стани! стани! кажи кой си!“ Глухъ подземенъ гласъ отвърна на стражата, прекрѣснатъ съ плачъ и сълзи:

— Прощавай! Прощавай! Исусе! Исусе! Достоенъ ли съмъ още за Твоята прошка! Богъ дава ли Ти да ми простишъ? Горко мене! Горко мене! Позна ли ме, или, всрѣдъ мжитѣ и разпетието, погледътъ и сърдцето Те излѣгахъ! Нѣколко жени, които бѣха колѣнчили въ подножието на кръста и съ захлупени очи плачеха, дигнаха глави и една отъ тѣхъ каза:

— Това е Юда!

Началникътъ на стражата който се бѣше приближилъ до него, като чу това име, изтрѣгна ножа отъ ножницата и съ страшенъ гласъ извика къмъ войницитѣ, които стояха до него:

— Земете го и отведете го оттукъ. Нещастнико! на злобата ти не стигна ли, че Го предаде, а идешъ тукъ да търсишъ наслада въ мжченията Му?

Юда се изправи вторачи пакъ погледъ въ Исуса; и видѣ пакъ, че Исусъ го гледаше; и чу пакъ, че го викаше при себе си; и поиска да извика; но гласътъ замрѣ въ устата му, и горки ридания продраха гърдитѣ му. Стражата го поведе извънъ лобното мѣсто. Но дълго-дълго риданията се слушаха въ нощта, и всички които бѣха тамъ, трѣпнѣха. Исусъ бѣше възвилъ главата си къмъ посоката, отдето идѣха воплитѣ. . .

На другия день, още въ зори, мѣла се пронесе въ Иерусалимъ, че Юда се обѣсилъ презъ нощте.

К. Величковъ.

владишкия тронъ. Думата бѣше да кажа едно назидателно „слово“, но какво — не бѣхъ помислилъ. Знаехъ само, че трѣбва да вървя по околни пѣтища, както въ други случаи на агитация предъ хора, отъ които не всички сж „посветени“. И заповихъ първата мисль, която ми дойде въ главата:

— Братя! Както преди две хиляди години бѣше рѣзпнатъ върху кръста Исусъ, така преди петъ вѣка биде разпната нашата родина.

„Следъ три дни Исусъ възкрѣсна, но . . . нашата свобода е още въ гроба. Божиятъ ангелъ не ще дойде да ослѣпи стражата и да махне камъка отъ нейния гробъ“.

Застаналъ предъ царскитѣ двери, попѣтъ кжсаше брада, облещенъ. Женитѣ бѣха излѣзли вънъ отъ женското отдѣление и протѣгаха вратове иззадъ мжжетѣ. Свѣщитѣ на натрупанитѣ наоколо деца ме ослѣпяха.

— „Божиятъ ангелъ нѣма да разгони грознитѣ мжчителы, чиито фесове се червенѣятъ надъ тоя гробъ“.

— „Братя! . . .“

И азъ отидохъ та не се видѣхъ.

Единъ човѣкъ, въ кожухъ съ козина навѣнъ, правѣше всевъзможни движения съ глава и ржце.

Тѣй! Думай! Думай си! — зариди той по едно време. Казаха ми после, че клетникътъ билъ разстроенъ отъ затворъ.

И азъ думахъ . . . презъ огнь и кърви! Кога то следъ часъ кундуритѣ ми затракаха надолу по стѣпалата на владишкия тронъ. — „Братя християни!“

яни!“—обадѣ се попѣтъ развълнуванъ:

— „Вие чухте учителя да разказва за мжитѣ на Господа нашего Исуса Христа. Се слушайте за сребролюбивия Юда Искариотски, дето предаде въ душмански ржце Господа своего Исуса Христа“.

И дѣдо попъ захвана тѣхъ де умѣтна проповѣдь средъ предатели. А додето той говорѣше, селянитѣ се промѣваха тихо да се христосаватъ насъ, вадѣха изъ пояси си червени яйца и ги подаваха съ задушевные думи: „Богъ, помага!“ Тѣ всички проумяваха какъвъ учителъ и какъвъ и радкия имъ бѣха на гости.

Преди да пусне църква излѣзохме подъ предлогъ, бързамъ да заминавамъ. Есжщностъ замина мѣстния учителъ за кукушкитѣ селотѣто бѣше родомъ, а азъ промѣнихме само кжсаша

П. К. Яворовъ.

Комсомолска пасха.

Московскитѣ комсомолци почнаха да се готвятъ за боба срещу празването на великденъ. Издадена е заповѣдь: комунистическата младежъ възстане вътре въ своитѣ селмейства срещу празнични приготовления, усиленото мѣне и мазане, противъ христосването и пр. . .

На ядрата се препоржва „безъ забава да се подготвятъ да даватъ концерти презъ страстната седмица съ безплатни билети, да пускатъ ракети да устройватъ маскарадни шествия, разходки и пр. А презъ нощта срещу великденъ гледно да се устройватъ увеселения“.

(Изъ в. „Комсом. Правда“ 15. Мартъ).

Човѣкътъ се подиграва самъ съ себе си.

Голѣмо е желанието у нкои естественици, поклонници на Дарвина, да намѣрятъ „мункулуса“, — оня първотенъ човѣкъ — прадѣдо, когото да свързва човѣка съ маймуната. Защото на тия естественици непременно се иска да докажатъ, че човѣкъ е произлѣзълъ отъ маймуна. Има вече нѣколко случаи, които се разтрѣбваше, че сж намерили търсеното. Но скоро и ваха разочарования. Ето единъ новъ такъвъ случай.

Преди една година веститѣ по цѣлъ свѣтъ писаха че въ щата Небраска е намеренъ черепъ на предисторическия човѣкъ. Тоя черепъ отъ голѣмъ размѣръ. Грижи во го изучаваха учени, които дойдоха до заключение, че принадлежи на сжщество, което маще срдѣно мѣсто между маймуната и човѣка.

Съ голѣма предпазливостъ черепътъ бѣ пренесенъ въ Ню-Йоркъ и поставенъ въ сциална витрина въ антроплогическия музей. Директорътъ на музея, Грегори, оценява находката на единъ милионъ долари.

Преди нѣколко седмици, обаче, по заповѣдь на самия директоръ, черепътъ билъ изнесенъ. Журналиститѣ се заинтересували и запитали директора защо е направено то. Грегори обяснилъ, че главата на „предисторическия човѣкъ“ била въ сжщностъ една свинска глава.

Така човѣкътъ, който не лае да признае великото да на своя Творецъ, самъ бидеки отъ висшъ произходъ, поради гордостъ на ума, неустой се снижава до животното.

Скици отъ Родината.

Изгледъ отъ Сръдна гора вр. „Братя.“

Високъ е 1517 м, съ 56 м. е по низкъ отъ вр. Г. Богданъ, вънцетъ на Централна Ср. Гора, — но заема такова мѣстоположение, че обгледътъ е единъ отъ най-великолепнитъ измежду обгледитъ, откриващи се отъ българскитъ планински върхове. Стократно се заплаща онова, което човѣкъ дава въ физическа умора при изкачването. Стара планина се вижда не само отъ Каловския балкан до вр. Баба, но още по нататъкъ стърчи Мургащ, издигащ се надъ Софийско поле, а по надѣсно се издига Ржисена поляна, която отвесно спуска склоноветъ си нѣкъде из Искърското дефиле, около Черепишкия манастиръ. Отъ всичкитъ страни, дето и да погледнете, природата разкрива тайнитъ на своитъ поднебесни красоти. Цѣлото Сръдногорие, прострѣло се отъ западъ къмъ изтокъ катонѣкоя змия, съ своитъ заоблени височини, е предъ очо на зрителя. Всичкитъ тия Каловски, Троянски, Тетевенски, Златишки и Етрополски балкани, съ своитъ храсталаци, съ своитъ сиви скали и позеленѣли поляни, ни се струватъ много голи, въ сравнение тъмозелената игориста Ср. Гора, проснала се около насъ и подъ насъ.

Златишко поле, съ малкия си едноименъ градецъ, пълно съ градини, съ села и жълти нивы, се простира подъ насъ като разтворена географска карта. На западъ изпъква великолепия профилъ на Витоша, а на дѣсно отъ нея се синѣятъ въ мъглата далечнитъ

Трънски пл. Софийско поле е покрито съ лека омара. На лѣво отъ Черни прѣкъ се виждатъ смѣсца гъсто разположени гористи конусни гребени; това е Иктимански Ср. Гора, съ тъмозеления си Еленджикъ или Яйладжикъ и неговитъ сѣсед, задъ дълбоката и тѣсна долина на Тополица.

На югозападъ по хоризонта се издига огромната стена на Рила, съ великолепия щитъ на Мусала въ сръдната и съ многотоси високи гребени, въ чиито падини се блѣятъ многобройни прѣспирѣсенъ снѣгъ. Къмъ огромния този връхъ е привързана дългата верига на Родопи, която изпълня цѣла южна страна на нашия хоризонтъ съ високи темета и съ нѣколко дълбоко врѣзани долини. Въ горещия въздухъ на полето ясно се виждатъ близкитъ „Овчи могили“ или Коюн-тепе. По нататъкъ плуватъ бледитъ черти на Пловдивскитъ тепета, разположени въ редица, най-низкото въ лѣво, а най-високото въ дѣсно.

Отъ северната имъ страна бие въ очи пирамидалната форма, съ стрѣмни склонове. Овчаритъ твърдятъ, че при сѣвършено ясно време отъ Братя добре се вижда сааткулата на Сахатъ-тепе, даже и далечния Чирпанъ. . . Подъ насъ, ето тамъ доле, е долината на Медедъ-дере, съ пѣтя отъ Панагюрище за Златица, а задъ нея сръдногорскитъ височини, съ тѣхнитъ сѣнчести гори и като острови разпрѣснати слѣнчести поляни и папратови ниви. А най-после, тъкмо на югъ, цѣлото Панагюрище съ всичката си околорѣстъ се изпрѣчва предъ ненаситния погледъ. Цѣли часове човѣкъ може да просѣди тукъ. Очото

всѣка минута ще открива нѣщо ново изъ тая много разнообразна природна картина и душата ще открие дълбока въздишка въ знакъ на вътрешно доволство. Уморениятъ отъ ежедневнитъ грижи човѣкъ, когато почувствува отпадъкъ на своята мускулна енергия, мѣка отъ еднообразието на об-

становката, при която работи цѣлъ животъ, когато духътъ му пожелае да литне изъ необятни сфери и простори, нека тогава отдѣли малко сръдства и време, да политне къмъ просторитъ на планината и тамъ той ще се обнови възроди.

Хроносъ.

За ученическитъ Християнски дружества въ града.

Получихме следното писмо:

Отецъ Попвасилевъ,

Ето, вече отъ 1923 год. до сега децата ми посещаватъ Учен. Христ. Правосл. Др-во при долната църква, въ града — „Вѣра, Надежда и Любовь“, а сега, както се уча, нѣкои амбициозни членове, ржководители и други се мѣчели да заличатъ др-вото, а отъ това следва да продължаватъ разпритъ и нехристиянскитъ гонения между членоветъ на дветъ др-ва. Не само това. Много членове на др-то, почти всички, се отписватъ и напускатъ и т. н. До колкото се уча, това било главно за името на новото др-во, което трѣбвало да се сформира отъ дветъ стари др-ва, нѣщо, което се налагало. При такова положение, много естествено е, всѣкой да дърпа къмъ своето, сжщото да става и тукъ. Но не се ли е предвидѣло и разбрало още по преди, па и сега, че да се не сръдятъ нито единтъ, нито другитъ, трѣбва да се постави ново име? Освенъ това, главното е, че едното дружество (долното) отдавна вече желаело това, а и сжщото сега разбрали и много членове отъ горното „св. Царь Борисъ“. Но изглежда, а не изглежда,

а е неоспоримо, че възрастни хора уйдисали на ума на нѣкои вироглави и заинтересовани, зайнати учаци се. Освенъ това, ставало въпросъ и кой да е ржководител. Жалко! Мисля, че да биха, па и сега да се събератъ членоветъ на християнскитъ др-ва (тукашни) и да се постави тоя въпросъ на разглеждане, биха разрешили по болшинство много справедливо въпроса. Но това пѣкъ голѣмитъ (ржководители) не желаяли, а съ силата си ги разпрѣскаватъ и се мѣчатъ на сила да имъ наложатъ амбициитъ си, макаръ и не прави. Членоветъ сами вече сж разбрали, че само новото име може да премахне разпритъ и, въобще, нежелателнитъ постѣпки.

Съ настоящето си писмо, моля, обърнете внимание на амбициознитъ ржководители и свещеници, ако не искатъ да изгубятъ вѣрата си поне и тия учаци се, които сж пожелали да бждатъ членове на хр. др-ва.

Нека тѣ сами дане създаватъ причини, съ които невѣрнитъ да хулятъ, както религията, така и последвателитъ ѝ. Нека се постѣпва въ името

на справедливостта и благо-разумието.

5. IV 1928 г. Шуменъ.

Родителъ.

Б. Р. Скрѣбно ни е, че онова, което виждатъ християнитъ, не го виждатъ членоветъ на християнскитъ правосл. дружества въ града и тѣхнитъ ржководители. Още преди години въ града бѣха основани ученически християнски дружества при дветъ църкви въ града. Вършеха добра работа. Поради конгресно решение, отгоре имъ се преписва да се слѣятъ въ едно дружество съ две секции. Дойде време да се изпълни това решение. Никой не дава името си. Духовната властъ предписва да остане само др-во „Св. Царь Борисъ“ — другото да се прелѣе въ него. Но точно това е трудното. Другитъ предпочитатъ да напуснатъ всѣкакви христ. др-ва, отколкото да се запишатъ въ „Св. Царь Борисъ“, защото смѣтатъ, че на последното ржководителитъ съ хитростъ нѣкаква сж успѣли да наложатъ разтурването отъ горе на другото др-во. Друго едно обстоятелство още по-вече затруднява работата Презъ текущата година др-то при долната църква развива хубава дейностъ. За членове тукъ се записватъ по-вече отъ 100 души ученици отъ мъжката гимназия. Такова нѣщо до сега не е било, затова то трѣбваше да радва всички. Въ другото дружество се числятъ до 50 ученици и само нѣколко ученици. Но понеже то е признато отъ горе, то иска да погълне и стотъ членове на другото дружество. Архиер. Намѣстникъ въ града заедно съ учителитъ ржководители и други свещеници, се яви на общо заседание на дветъ дружества и поиска да се слѣятъ, като всички се презапишатъ за членове на ново дружество съ ново име. Членоветъ отъ др-во „Св. Царь Борисъ“

Селма Лагерльофъ.

ВЪ НА ЗАРЕТЪ.

Като билъ на 5 години Исусъ, седѣлъ на стълбата предъ работилницата на баща си и се занимавалъ съ лепенето на кукувици отъ буци мека глина, която му далъ грънчарътъ отъ насрещната страна на улицата. Той билъ тъй щасливъ, както никога по-рано, защото всичкитъ махленски момчета били му казали, че грънчарътъ е много неприветливъ човѣкъ, когото е невъзможно да омекишъни съ ласкави погледи, ни съ медени думи; и Исусъ никога не се осмѣлявалъ да иска нѣщо отъ него. Но въжъ, той самъ не знаелъ, какъ се случило това: стоялъ на стълбата и гледалъ съ едно безмѣлвно желание съсѣда, който работѣлъ при калѣпитъ си, а грънчарътъ излѣзълъ отъ своя дюкянъ и му далъ толкова много глина, че отъ нея можало да се направи цѣла делва.

На стълбата, предъ съсѣдната кжща, стоялъ Юда, който билъ грозенъ, съ червени коси и цѣлото му лице било покрито съ сини петна, а дрехитъ му — съ дупки, получени отъ постояннитъ му караници съ уличнитъ момчета. Въ този моментъ той билъ спокоенъ, не се закачалъ, не се биялъ, а работѣлъ съ парче глина, по сжщия начинъ, както Исусъ. Но тази глина Юда не си набавилъ самъ: той не смѣялъ да се покаже дори предъ очитъ на грънчаря, който го обвинявалъ въ това, че билъ хвърлялъ камъни върху чупливата му стока и май че щѣлъ да го пропѣди съ тояга. Но Исусъ билъ раздѣлилъ глината си съ него.

Щомъ децата свършили кукувицитъ си, наредили ги предъ себе си на колело. Ку-

кувицитъ били такива, каквито сж винаги глиненитъ кукувици; вмѣсто крака, имали голѣма, дебела топка, съ кжси опашки, безъ шия почти безъ крилѣ. Но, въ всички случаи, веднага била въ очи разликата въ работата на двамата приятели. Птицитъ на Юда били тѣй криви, че постоянно падали, и той колкото и да ги препралялъ съ коравитъ си прѣсти, не можелъ да одари съ изящни и хубави форми тѣлата имъ. Понѣкога, той поглеждалъ скришомъ къмъ Исуса, да види какъ прави той своитъ птици така правилно и гладко, като листата на джбоветъ отъ горитъ на Таворъ.

Исусъ ставалъ все по-щастливъ съ направата на всѣка птица. Една му се виждала красива отъ другитъ, но той гледалъ на всичкитъ съ гордостъ и обичъ. Тѣ щѣли да станатъ негови другари въ игритъ, негови малки сестри и братя; щѣли да спятъ въ леглото му; щѣли да образуватъ негово малко общество; щѣли да му пѣятъ, когато майка му го остави самъ. Той никога не се чувствувалъ тѣй щастливъ, никога нѣмало да бжде самотенъ и изоставенъ.

Въ това време минавалъ едрия водоносецъ, сгърбенъ подъ товара на тежкитъ си мѣхове, а веднага следъ него идвалъ продавачътъ на зеленчукъ, който се люшкаръ на магарето си, между празнитъ върбови кошове. Водоносецътъ положилъ ржката си върху свѣложд-ревата глава на Исуса и го попиталъ за птицитъ му, а той му казалъ, че тѣ имали имена и можели да пѣятъ. Всичкитъ птички били дошли отъ чужди страни и му разказвали нѣща, които знаели само тѣ и той.

Исусъ разказвалъ така, че водоносецътъ и зарзаватчията забравили за единъ цѣлъ часъ занятieto си.

Но когато поискали да си вървятъ, Исусъ посочилъ къмъ Юда и казалъ: „Гледай-те, какви хубави птици прави Юда!“

Тогава зарзаватчията спрѣлъ магарето си и попиталъ добродушно Юда, и неговитъ птици иматъ ли имена и магата ли да пѣятъ. Юда упорито мълчалъ и не повдигалъ очитъ си отъ работата; зарзаватчията бутналъ ядосано съ кракъ една отъ птицитъ му и си продължилъ пѣтя.

Така минало пладне и слѣнцето се спуснало тѣй низко, че лжчитъ му се за промѣквали презъ градската врата, която, украсена горе съ единъ римски орелъ, се издигала въ края на улицата. Тази вечерна свѣтлина била съвсемъ червена, като смѣсена съ кръвъ, и тя обгарѣла всичко, коквото срещнала изъ пѣтя си, надолу по улицата. Тя багрѣла сждоветъ на гранчаря, дѣската, която скърцала подъ триона на дърводѣлца, а сжщо така и бѣлата кърпа, която прибраждала лицето на Мария.

Но най хубаво блѣщѣли слѣнчевитъ лжчи въ малкитъ локви, събрани между голѣмитъ плочи, които покривали улицата. Изведнажъ, Исусъ пѣхналъ ржката си въ локвата, която била най-близко до него. Поискало му се да боядиса сивитъ птици съ разискрената слѣнчева свѣтлина, що багрѣла тѣй хубаво водата, стениитъ на кжщата и всичко наоколо.

Тогава на слѣнчевата свѣтлина ѝ харесало да се гребе като боя отъ чаша, и Исусъ намазалъ съ нея малкитъ глиненни птици, тѣ, всичкитъ, придобили единъ блѣсъкъ, приличенъ на рубиновъ.

Юда, който отъ врѣме на

врѣме хвърлялъ погледи къмъ Исуса, за да види дали той правѣлъ по-вече и по-хубави птици отъ неговитъ, извикалъ отъ възхищение, щомъ видѣлъ какъ Исусъ боядисвалъ глиненитъ си кукувици съ слѣнчева свѣтлина, която вземалъ отъ уличнитъ локви. И Юда пѣхналъ ржката си въ разискрената свѣтлина, като се опитвалъ да улови слѣнчевитъ лжчи.

Но свѣтлината не искала да бжде хваната отъ него. Тя се изплъзвала между прѣститъ му и, колкото бърже и да движелъ той прѣститъ си, тя все бѣгала и той не можалъ да вземе нито капка боя за нещастнитъ си птици.

„Чакай Юда!“ казалъ Исусъ „азъ ще дойда да боядисамъ и твоитъ птици.“

„Не“, казалъ Юда, „не ги пипай, тѣ сж си хубави и тѣй както сж.“

Той се повдигналъ съ свити вежди и яко стиснати устни. После стѣпкалъ съ кракъ птицитъ и ги направилъ, една следъ друга, на малка, смачкана топка.

Когато унищожилъ всичкитъ си птици, той отишелъ при Исуса, който седѣлъ и милвалъ своитъ, които блѣщѣли като скжпоценни камани. Юда ги гледалъ мълчаливо една минута, но после повдигналъ едина си кракъ и стѣпкалъ една отъ тѣхъ.

Когато Юда дръпналъ крака си и видѣлъ, че малката птица станала на сива глина, почувствувалъ такова задоволство, че започналъ да се смѣе и дори стѣпкалъ още една.

„Юда!“ извикалъ Исусъ, „како правишъ? Не знаешъ ли, че тѣ живѣятъ и могатъ да пѣятъ.“

Но Юда се смѣялъ и стѣпкалъ още една птица.

Исусъ погледналъ наоколо за помощъ. Юда билъ едъръ и Исусъ нѣмалъ толкова сила

да го удържи. Той потърсилъ съ очи майка си. Тя не била далечъ, но преди да стигне, Юда би унищожилъ всичкитъ му птици. Юда вече стѣпкалъ четири, оставали му още три.

Исусъ се ядосалъ на птицитъ си, които стояли така спокойно, безъ да щатъ да знаятъ за опасността и се оставяли да ги мачкатъ. Той плѣсналъ ржце, за да ги изплаши и имъ викналъ: „летете, летете!“

Тогава и тритъ птици зашавали малкитъ си криле и, като махали изплашено съ тѣхъ, успѣли да хвъркнатъ на покрива, кждето били въ безопасностъ.

Но когато Юда видѣлъ, че птицитъ се възползували отъ крилетъ си и отлетѣли по заповѣдта на Исуса, разплакалъ се. Кжсалъ коситъ си, както билъ виждалъ да правятъ старитъ хора, когато сж въ голѣмъ страхъ или грижа, и се хвърлилъ въ краката на Исуса.

Той лежалъ тамъ и се търкалялъ въ праха предъ Исуса, като куче, целувалъ краката му и го молѣлъ да го стѣпчи, тѣй както той стѣпкалъ глиненитъ му кукувици.

Злиятъ Юда обичалъ Исуса и се възхищавалъ отъ него, покланялъ му се и го мразѣлъ въ едно и сжщо време.

Но Мария, която наблюдавала цѣлата игра, станала, взела Юда и го турнала на колѣнетъ си, като го милвала.

„Бедно дете!“ казала тя. „Ти не знаешъ, че си опиталъ нѣщо, за каквото ни едно създание нѣма сила. Недѣй се залавя по-вече за подобни нѣща, ако не искашъ да станешъ най-нещастния отъ хората! Какво ще бжде съ оново, който се осмѣлява да се бори съ този, що боядисва съ слѣнчева свѣтлина и вдѣхва животъ въ мъртва глина?“ . . .

напускат демонстративно салона като оскарбват със „постъпката си свещениците и ръководителите учители. Ръковод. учителка на сжщото др-во прибира учениците в гимназията и заявява, че дружеството остава само при девическата гимназия. Другите се прибират при мъжката гимназия. Иде общия годишен конгрес на дружествата в Русе—през идущата великденска седмица. И едното дружество, и другото избират делегати. Делегатите на друж-то от мъжката гимназия сж по-вече, защото членовете сж повече. От Съюза в София се изпращат удостоверения за път и пълномощни, но с забележка, че двете дружества представляват само др-во „Св. Царь Борис“ т. е. делегатите на долното др-во могат да отидат на конгрес, ако се присъединят към другото дружество. Безспорно, учениците негодуват.

Въ ново общо събрание на двете др-ва станала кавга Един ученик, който е душата на долното дружество, бива обвинен в лошо държане. За да настане мир, Директорът му забранява да бъде член и делегат на др-вото. Срещу това другите ученици негодуват. Тяхният ръководител им заповядва да се запишат в признатото дружество. Тъ не само не се записват в негово, но ще се отпишат и от своето дружество. Директорът на гимназията вижда, че вината за всичките тия игри не сж ученици, а по-големи хора. Разгневен и оскарбен, той казва: „Въ Гимназията ще съществува дружество само до великата срѣда. Следъ това не позволявам да има такова дружество, за да ми бждат учениците спокойни.“ Дали Директорът изпълни думите си, не знаем. Но всичко, което става сж двете дружества в Шумен е много печално. Ние не се мѣсихме в работата на ръководители, ученици и свещеници, за да не оскарбим този или онзи като вземемъ страна. Ала въ помощ на нашия дописникъ—родител сме казали и казваме: За пръв път въ Шуменската гимназия Христосъ „подслонил“ глава. Всички ония, които сж своята политика работят да се заличат дружеството въ Гимназията, вършат престъпление. Може да се постави едно трето име, което би събрало всички членове въ едно още през миналата година. Но дали около смѣшния въпрос за името не се въртят нѣкни интереси (и какво ще се спечели от това), може би други ще знаят. Дано може да помогне нѣщо годишният конгрес на дружествата в Русе, ако не е късно. Но ако и тамъ преодолѣ мнението, че е по-важно името отъ онова, което е задъ това име, буквата отъ съдържанието, празна е всичката работа на тия дружества и конгреси сж хубавъ „християнски“ етикетъ.

Последица отъ четене на романи.

До романтичните брѣгове на една прелестна рѣка се намира великолепна къща. Широки полета, както и една красива терасовидна градина сж чудесни цвѣта и прекрасни алеи обкръжаватъ имението.

Въ тази тиха, приятна усамотеност живѣха г-нъ и г-жа Билдхагенъ сж своята дъщеря и една възпитателка французойка. Тѣ нещадѣха ни трудъ, ни пари, за да дадатъ на дъщеря си добро възпитание; но една мисъл дори не бѣ посветена нѣкогажъ върху вѣчнитъ интереси на нейната душа. На шестнадесетата си година тя бѣше красиво и умно момиче, но незапознато достатъчно добре сж всички религиозни въпроси и нравствени начала и истини. Понеже обичаше страстно да чете, тя преровяше голѣмата библиотека на своя баща и си подбираше книгите, които най-много ѝ харесваха. Завладяна здраво и страстно отъ една мощна фантазия, ней липсваше силната ръководна ръка на едно зрѣло сжждение. Оставяла я да се храни отъ отровните плодове, които се намираха навсѣкжде около нея. И естествено бѣше това, дѣто тя се предаваше всецѣло въ четенето на повестите, които сждържаше библиотеката. Къмъ шестнадесетата година проститѣ повести сж презрение бѣха оставяни настрана и други застѣпваха тѣхното мѣсто. Така тя постепенно слизаше отъ стѣпало на стѣпало, докато, подкрепена отъ своята „възпитателка“ чужденка, започна жадно да поглѣща най-лошите романи. Въ скоро време се слушаха страни нейни сжждения върху най-страшните престѣпления, къмъ които можеше да се увлече едно човѣшко сжщество и които тя своеобразно оправдаваше.

Родителите узнаха нейното свободомислие сж сграхъ и дълбока загриженост. Тѣ се чудѣха отъ де имаше та такива разпуснати възгледи и не се досѣяха да търсятъ причината на това въ своята библиотека, а най-малко въ нейната гувернанка.

Скоро отровата почна да върши своето дѣйствиe. Дѣщерята не можеше дълго време

да води „монотонен“ животъ; тя дирѣше повече промѣна въ живота, повече разнообразие и повече веселие. Рошението бѣше взето. Сж тупяще сърдце тя взе скжпоценностите на майка си, хвърли единъ по продължителенъ погледъ върху нищо непредчувстващитъ свои родители, отправи едно тихо „сбогомъ“ къмъ мѣстата на щастливото свое детинство и напустна къщата за винаги. Никакъвъ предупредителенъ гласъ не я зовѣше да се върне назадъ, никаква помощна ръка не се протѣгна къмъ нея. Тя бързаше неудържимо, докато стигна единъ отдалеченъ градъ. Неговото силно освѣтление я ослѣпи, а шумътъ му я дѣрка и зашемети и затова тя не съжяляваше, че така престѣпно бѣ напустнала тихия бащинъ домъ. Нейниятъ планъ бѣше да отиде на сцената и да стане такава знаменитая актриса, каквато бѣ героинята въ единъ французки романъ. Но това не се достигаше така лесно, както тя мислѣше, и следъ единъ неуспѣшенъ опитъ бѣше принудена да играе само второстепенни роли. Тя бѣше вече изгубила своя домъ, своето чстие и уважение, безъ да постигне славата, за която толкова много бѣ жертвувала.

Болка на сърдце би причинило всѣкому едно последване и разказване на цѣлия нейнъ несретенъ животъ. Отъ година на година тя потѣваше все по-дълбоко и ставаше все по-злочеста, докато най-сетне изпадна въ пълно безчестие и отиде рано въ гроба. Нито майчина ръка избѣрса студения смъртенъ потъ отъ нейното чело, нито приятелски гласъ ѝ прошепна нѣкаква надежда и утеха. Сама, бедна, презрѣна, сжвършено неразкаяна—така се яви тя предъ сждилището на Христа. Тукъ ние спираме, защото не можемъ по-нататкъ да я следваме.

Името ѝ никогашъ вече не се назоваваше изъ мѣстата на нейното детство. Бащата сж покорно мълчание погребѣ дълбоко въ сърдцето си всички възпоменания по своето грѣшно дете. Но сърдцето на майката бѣ сломено. Тя остана безутешна. Лишена отъ надеж-

дата да види радостъ въ живота и преизпълнена отъ скърбъ, тя никога не престана да лѣе горчиви сълзи, когато бѣше насаме и когато я налитаха спомените отъ погубеното и рано отишло въ гроба нейно чедо.

Причината, поради която описваме тази отдавна станала случка, е да се извлече отъ нея надлежна полза. Но особено е желателно младежта да съзнае поука, която тя сждържа.

Има опасностъ въ четенето на романи. Това разваля вкуса, разбърква понятията и разрушава всѣко разположение къмъ духовното притежание. Душата, която се намира въ веригите на тази привычка, не може да се издигне до положението да размишлява върху небесни нѣща. Тя нѣма нито наклонност, нито сила за това. Познавахме една жена, която дори предъ лицето на смъртта се отвръщаваше отъ единствената книга? която можеше да ѝ достави миръ, утеха и спасение, и се вдълбочаваше въ страниците на единъ глупавъ романъ.

Въ нищо не може да измѣни това схващане обстоятелството, че нѣкои отъ най-великите умове сж употребявали своите сили и сж посвещавали своите дарби и способности въ писането на такива трудове и че въ тѣхъ се сждържатъ и богати мисли. Опасността е толкова по-голема, защото прѣснатите отъ гения скжпоценни камъни съблзаватъ сж своя блѣсъкъ и заслѣпватъ, за да не се види вредното въ неговото творение.

— Една отъ най-голѣмитъ злини на моя животъ, — казваща една знаменитая жена, — се състоеше въ четенето на така наречените „добре написани романи“. Азъ живѣхъ въ единъ миръ на измами. Не бѣхъ въ състояние да различавамъ вѣрното отъ невѣрното. Библията ми бѣше покрита сж прахъ, бѣхъ изгубила охотата да чета въ нея.

Ако трѣбва младежта да достигне небесното пристанище, ако трѣбва да се доведе до тихитъ води на вѣчнитъ благословения, нека отбѣгва опасните подводни скали — романи и особено сензационните, вследствие на които толкова много души сж претърпявали крушение и безвъзвратно сж загивали. Отъ нѣмски

За знание отъ земледѣлците. Споредъ закона за застраховка противъ градушка и др. природни стихии, застраховането на посеви започва отъ 15 мартъ. Предъ видъ на това, че всѣки топъл пролѣтенъ день може да донесе вредоносна градушка, въ интереса на земледѣлците е да свикнатъ да сключватъ застраховки по-рано. Презъ месецъ априлъ падатъ често упостоятелни градушки. Дори презъ 1924 г. такава е паднала на 28 мартъ.

Засетите вече култури могатъ веднага да се застраховатъ. Тѣзи култури пъкъ, които отъ тукъ нататкъ ще се засѣятъ, могатъ да се застраховатъ допълнително — сж вторъ опитъ. Застраховката е ефтина и достѣпна. Тя е кооперативна. Чрезъ нея земледѣлците по-спокойно посрещатъ страшните градоносни облаци, които само въ единъ мигъ могатъ да имъ отнематъ хлѣба изъ ръцете. Застрахователните книжа могатъ да се намѣрятъ въ общинските управления, кредитните кооперации и популярните банки.

ХРОНИКА.

Редакцията честити свѣтлото Възкресение Христово на всички свои абонати.

Настоятелството на Добротв. просвѣтното братство при храма „Св. Възнесение“ въ Шуменъ изказва сърдечна благодарностъ на г. Д-ръ Петковъ отъ града, задето вече много пѣти се е отзовалъ на молбата на бр. членове да прегледа безплатно бедно-болни християни изъ района на църквата.

Сжщото настоятелство моли всички членове на братството, които не сж си внесли членския вносъ, да сторятъ това, защото братствената каса се нуждае отъ срѣдства. Който е далъ обещание да внася по 3, 4, 5 лв. месечно, а измѣня на обещанието си, върши грѣхъ. Всички суми братството харчи изключително за помощ на крайно бедни и болни семейства.

Въ гр. Варна излиза в. „Светникъ“, предназначенъ специално за свещениците изъ България. Този вестникъ иска да мине за голѣмъ защитникъ на свещенството. Въ единъ отъ последните свои броеве, обаче, той нездрѣжно оскарби познатия изъ града свещеникъ

Маринъ Поповъ отъ с. Калпаръ, Шуменско. Последниятъ ни е изпратилъ дописко като моли да ѝ дадемъ нѣщо зашто не му е възможно да се защити чрезъ другъ вестникъ, а в. „Н. Будителъ“ пакъ се чете отъ нѣкои абонати на в. „Светникъ“. Мсто на тази дописка ще демъ следъ празниците. Св. М. ни моли да съобщимъ в. „Светникъ“, че сее откалъ сж заявление до Епископския Съветъ.

Настоятелството на Добротв. просвѣтното братство „Св. Възнесение“ изказва благодарностъ на следните лица отъ които е получило дарения:

Люба Д. Михайлова 300 р. Е. Панайотова 100 лв. Г. Сидовска 100 лв. Радка Атанасова 100 лв. Еленка М. Димитрова 100 лв. Славка Аббаева 100 лв. Марийк. Халачева 100 лв. Л. Дамянова 70 лв. П. Вла Жекова 50 лв. Марийка П. нева 50 лв. К. Матева 50 лв. П. Хараланова 50 лв. Анка Илиева 50 лв. М. Парушева 50 лв. Л. Тонева 50 лв. Мила Усачиева 50 лв. Г-жа Х. 50 лв. Елисавета Шопова 50 лв. В. Сп. Поповъ 100 лв. Матзинъ „Елеонора“ даде 6 новихъ детски роклички и 4 чифнови пантофки.

Дирекция на Постройките за водоснабдяване на безводния Дели-Орманъ гр. Шуменъ.

Обявление № 226

На 23 Априлъ т. г. въ 9 часа преди пладне въ помѣщенieto на Дирекцията на постройките за водоснабдяването на безводния Дели-Орманъ, гр. Шуменъ, ще се произведе спазаряване по доброволно съгласие за доставката на канцеларски материали за предстоящата 1928/29 год.

Приблизителната стойностъ на предприятието възлиза на 13,500 лв. Залогъ за правоучастие въ търга се изисква 1,500 лв. въ банково удостоверение.

Поемните условия сж на разположение на заинтересованите всѣки присѣтственъ день въ Дирекцията.

Доставката ще се извърши въ двадесетдневенъ срокъ считанъ отъ деня на съобщението за утвърждаване на спазарителния протоколъ.

Приемането на материалите ще стане въ склада на Дирекцията.

Плащане веднага следъ получаване материалите.

Гр. Шуменъ, 6 априлъ 1928 год.

Отъ Дирекцията.

Дирекция на Постройките за водоснабдяване на безводния Дели-Орманъ гр. Шуменъ

Обявление № 220

На 18 Априлъ т. г. въ 9 часа предъ пладне въ помѣщенieto на Дирекцията на постройките за водоснабдяването на безводния Дели-Орманъ, гр. Шуменъ, ще се произведе спазаряване по доброволно съгласие за доставката на:

1. 5,000 кгр. олово нужно за полагане на трѣбната мрежа въ водоснабдителната група „Айдогду“.

Приблизителната стойностъ на предприятието възлиза на 125,000 лв.

Залогъ за правоучастие въ търга се изисква 6,250 лв. въ банково удостоверение.

Поемните условия сж на разположение на интересующите се всѣки присѣтственъ день въ Дирекцията.

2. 500 кгр. кълчища въжа или кълчища за монтаж на водопроводната мрежа.

Приблизителната стойностъ на предприятието възлиза на 20,000 лв.

Залогъ за правоучастие въ търга се изисква 1,000 лв. въ банково удостоверение.

Конкурентите сж длѣжни да представятъ мостри отъ оферираниите олово и кълчища или кълчища въжа.

Доставките ще се извършатъ въ срокъ отъ 25 дни следъ сключване на договорите франко склада на Дирекцията при гара Шайтанджикъ.

гр. Шуменъ, 5 априлъ 1928 год.

Отъ Дирекцията.

Шуменъ, Печатница „Спасъ Поповъ“ 46. — 1928 год.